

hiszen azt mondtad, hogy ha ketten vagy hárman össze-
jönnek nevedben, Te ott vagy közöttük.

Jézusom, Te vagy a mi kincsünk. "...a kincset cserép-
edényben őrizzük, hogy az erő túlaradó nagyságát
ne magunknak, hanem Istennek tulajdonítsuk.

Mindenfelől szorongatnak, de össze nem szorítanak,
Kétségeskedünk, de kétségbe nem esünk,
Üldözést szenvedünk, de elhagyatottak nem vagyunk,
Földre terítenek, de el nem pusztulunk,

Testünkben Jézus kínszenvedését hordozzuk szünte-
len,

Hogy Jézus élete is megnyilvánuljon testünkön."

Ki hallott már, Uram, olyat, hogy cserépből építsenek
házat, ki látott már homokból épült országot?

Te, aki a semmiből "legyen" szavaddal létbe hívtad a
világot, s fölöltötted emberségünk gyengeségét, hogy el
nem múló hajlékot építs belőlünk..., hogy megállunk-e
csak mirajtunk fordul.

Mert, amíg a cserép őrzi a kincset, a kincs megőrzi a
cserepet a széthullástól.

Amíg testvéri kézfogásunk a Te akaratodat öleli körül
és Téged hordoz, addig nincsen nagyobb erő ennél.

Úgy legyen, valóban!

1972

HABOS LÁSZLÓ

VERSEK...

Szeretem a csendet

Szeretem a csendet,
amely mindig ajándékkal lep meg.
Olykor üzen valami nagyon szépet,
máskor pedig nekem szegezi a vétkem.

Szeretem a csendet,
amely felerősít mindent bennem.
A jót, amit majd még meg kell tennem,
s a rosszat, amit Isten már elfelejtett.

Szeretem a csendet,
melybe Isten annyi titkot rejtett.
Sok jövőbe mutató szent jelet,
amelyre csak a holnapok csendje felel.

Észrevétlenül átölel a fény

Térdelve hallgatom a szent csendet.
Oltáron a gyertya csontig égett,
Közben fából faragott szentek néznek,
Rövid imára hunyom le szemem.

Frissen mázolt gyóntatószék üres.

Nincs még itt a pap, ma ő nem vallat,
A keresztre szegezett is hallgat,
S egy kérdést hallott meg süket fülem.

Keskeny ablakon lép be a fény.
Színes üvegtáblára írt szöveg
Válaszol a szívbe döfött tőrrel,
S észrevétlenül átölel a fény.

Az örökmécsesen pók szó hálót.
Egy órája tán, hogy térden állok,
Kinyílik szemem, s mindent látok

Metamorfózis

A vétkes visszafordulása,
A bűnbánó térdreerőgyása,
A világtalan látomása,
A néma felkiáltása,
A kedves árulása,
A gondolat megvalósulása,

És a hernyó halálában
A pillangó szárnyalása.

Hogy éljek...

Csak viaskodtam
A sárban
S egyre nőtt a vétkem,
Hogy éljek.

Leveszem ruhám
A sárost,
S megfürdök a fényben,
Hogy éljek.

Emlékezek...

Vannak olyan álmok és vannak olyan éjjelek,
amikor alvás helyett behunyt szemmel emlékezek.
Emlékezek azokra a felejthetetlen hosszú évekre,
arra a megismételhetetlen egyszervolt szabad életre.
Nem a hidegre, amikor annyira fáztam,
mert nem fértem bele a nekem jutott kabátba
(hanem betakarózásaimra testvéreim szeretetébe).
Nem a büntetésből elvégeztetett nehéz munkákra,
amikor estére, a saját ágyamat sem találtam
(hanem bekapaszkodásaimra Isten gondviselésébe).
Nem az ellopott ételekre, a csak félig telt csajkákra,
a fogda csendjében, gyomrom hangos korgására
(hanem az ajándékokra, amikre leltem a közösségben).

Feloldozás

Nappal van, mégis oly sötét az ég,
végtelenbe nézve keresek fényt.
Letaposott virágokon állok,
és a feloldozásomra várok.

Béna voltam, de már ismét járok.
Világtalan voltam, de már látok.
Börtönben voltam, de szabad a tér,
mert megbocsátott nekem is az ég.

Megbocsát az, aki nem tehet mást,
ha felé száll egy őszinte fohász.
A sötétből most a fényre állok,
s felegyenesednek a virágok.

Holdtánc

Táncol a Hold, szépen táncol az égen,
egyedül vagyok itt, és csak én nézem.
Jó nézni, s pillanatra csodát látni,
villamos helyett az Istenre várni.

Táncol a Hold, táncol a pocsolyában,
egyedül vagyok az éj magányában.
Jó nézni, s pillanatra csodát látni
az Isten helyett önmagamra várni.

Táncol a Hold, táncol távoli tűzben,
egyedül rohanok, mint vad, kit űznek.
Jó nézni, s pillanatra csodát látni
önmagam utolérni, s rátalálni.

Befejezés

Talán már holnap, hazug mosollyal,
vagy majd csak megfáradtan, vénen.
Szépen egy könnyű paplanos ágyban,
vagy az útszéli árokban, vérben.

Mikor, és hol az, nekem oly mindegy,
csak állj ott, s várj az ajtóban Isten!

INCZÉDY PÉTER

EGY CSEPP EMBERSÉG...

Talán sokan emlékeznek még erre a címre, ami a Magyar Rádió - akkor még Kossuth néven, ma MR-1-en - sugárzott különböző ismert hazai személyiségeket megszólítva a sorozatban, majd az elhangzottakat könyv alakban is megjelentette. Levelet írtam a műsor szerkesztőjének abban a reményben, hogy Gyurka bácsinak is jut majd egy oldal az „Egy csepp emberség” című könyvben. Ha már egy lélegzetnyi riportidőt nem szenteltek akkor neki.

Íme a levél, megszólítás nélkül másolom ide:
Először csak felfigyeltem erre a műsorra, később megszerettem. Megszerettem, mert egy lélegzetnyi időre megállásra késztetett. A műsorban megszólalóknak ars poeticáját hallottam ki, a megidézett mesterek mondataiban. A megszólalók legtöbbször már elhunyt gondolkodók napjainknak szóló üzenetét tolmácsolták. Magam most szakítanék egy kicsit ezzel a gyakorlattal, mert egy köztünk élő személy tanításának egyik pillérét szeretném itt elmondani.

Egy köztünk élő emberét, aki nem politikus, nem tagja a Tudományos Akadémiának és más világi, vagy egyházi felekezetnek kitüntető címét sem viseli. Ő maga piarista tanárnak tartja magát, aki hitbéli elkötelezettségével járja az evangéliumi utat. Bizonyára sokak előtt nem ismeretlen neve sem; Bulányi György páteré, aki életével hitelesítette s hitelesíti ma is szavait, mondhatnám úgy is, hogy az ige hirdetését. Tőle hallottam ezt az akár nyelvújításként is jegyezhető szót: a kapzsi ellentétéként megalkotott „adzi”-t. Sokan vagyunk, mert magamat sem vonhatom ki ebből a többes számból, akiket olykor a többlet birtoklás vágya vezet, de szerencsére még sokan vannak, akiknél az adás előbbre való. Ők azok, akik a kapni valamit, az adni valamit-tel gondolják ellensúlyozni.

Legyen az megfogható, elfogyasztható anyagi, vagy a lélek épülését szolgáló szellemi adomány. Számomra ezért a kapzsi mellett, az önzetlen adakozás igényét kifejező „adzi” nyelvújító szó üzenete is lehet egy megállója az Egy csepp emberségnek. Már csupán csak a hegeli dialektika jegyében is.

A szerkesztő nem vállalkozott e szöveg közlésére a könyvben. Legyen hát itt ez is egy darabja emlékezésünknek.